

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

ပန်းသီချင်း

ကိုယ့်ကိုပျော်စေသူ

ပန်းရောင်ရင့်ရင့် မှန်တင်ခုံရှေ့မှာ ထိုင်ပြီး မှန်တင်ခုံပေါ်မှ ကျားလက်သည်းညှပ် အမဲလေးကို ဆွဲယူလျက် ဆံပင်တွေကို စုတင်ထားလိုက်သည်။ ။

ဖေဖေက ညနေ ငါးနာရီတိတိမှာ ညစာစားပွဲတစ်ခုသွားဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် လုပ်ထား ရပါမည်။

နာရီကိုလှမ်းကြည့်တော့ လေးနာရီခွဲတော့မည်။ မြန်မြန်ဆန်ဆန် ပြင်ဆင်မှ သာ ဖေဖေလာ ခေါ်မည့် ငါးနာရီတိတိမှ ပြီးစီးပေလိမ့်မည်။

မှန်မီရို၏ အလူမီနီယံမှန်လျှောက်တံခါးကို တွန်းဖွင့်ကာ ချိတ်ထားသော ဂါဝန်ရှည်များကို တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်သည်။ ။

သိပ်ပြီးချေးများ ရွေးချယ်နေဖို့ အချိန်မရှိပေ။ နက်ပြာစိုစိုပျော့ပျော့ အိအိ နှစ်ထပ်ဂါဝန်ရှည် လေးကိုပဲ ရွေးကာဖြုတ်ယူပြီး ခုတင်ပေါ်ချထားလိုက်သည်။ ။ နံရံကပ်မီရိုကို ပြန်တွန်းပိတ်လိုက်၏။ အခန်းထောင့်က ဖိနပ်စင်ကို လှမ်းကြည့်ကာ ဘယ်ဟာလေး စီးရပါ့မလဲဟု မျက်လုံးနှင့် ရွေးမိသည်။ ။ နောက်တော့ နက်ပြာဖိနပ်အမြင့်လေးကိုပဲ ရွေးထားလိုက်၏။

မျက်နှာသုတ်ပဝါ ညိုညိုလေးကို ဆွဲယူပြီး ရေချိုးခန်းတံခါးဖွင့်ကာ ရေအမြန်ချိုးသည်။ ။ ဖေဖေက စိတ်ရှည်တတ်သူမဟုတ်။ ပြန်ရောက်တာနှင့် ကားဟွန်းတီးပြီး ခေါ်တတ်သည်။ ။ စောင့် ရတာမျိုးကို ဖေဖေလုံးဝမကြိုက်တတ်ပေ။

ထို့ကြောင့် ဖေဖေနှင့် သွားရမည့်ခရီးမျိုးဆို အမြဲပဲ သတိထားကာ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားရပါ သည် ။

အဲ ... ဟုတ်ပါရဲ့ ။

ကိုယ့်အတွက်သာ ပြင်ဆင်နေမိတာ။ ဖေဖေဖို့ အဝတ်စားမထုတ်ရ သေး။ တော်ကြာကပျာ ကယာပြန်ရောက် လာပြီး အလောတကြီး ပြန် ထွက်သွားလျှင် အဝတ်စားပင် လဲဖြစ်မည်မထင်။

ရေကပျာကယာချိုးပြီးသောအခါ ရေလဲထပ်အင်္ကျီရှည်ကြီးကို ကော က်စွပ်ပြီး ဖေဖေအခန်းထဲ ပြေးရသည် ။

ဖေဖေ ဗီရိုကိုဆွဲဖွင့်ပြီး ပေါ့ပေါ့ပါးပါး သက်သောင့်သက်သာဖြစ်မည့် ရုပ်အင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီ ရှည်တစ်ထည်ကို ထုတ်ယူလိုက်၏။ ရှူးဖိနပ် တွေက စက္ကူဘူးနှင့် ထည့်ထားတာမို့ ဖုန်သုတ်စရာ မလိုပေ။

ဖေဖေ အင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီကို အိပ်ရာပေါ်တင်ထားခဲ့ပြီးမှ သူမအခ န်းဘက် ပြန်ကူးလာခဲ့ သည် ။

မှန်တင်ခဲ့မှာ ထိုင်ချပြီး ပင့်သက်ရှိုက်၏။ အပြင်သွားစရာရှိလျှင် အချိ န်ယူပြီး အေးအေး ဆေးဆေး မပြင်ဆင်တတ်ပဲ အချိန်ကပ်လာမှ ကမန်း ကတမ်း ပျာယာခတ်အောင်လုပ်ပြီး သွားတတ် တာ သူ့အကျင့်ပါပဲ။ ဖေ ဖေလို ယောက်ျားမဟုတ်တော့ ဖြစ်သလိုလိုက်သွားလို့ ကလည်း အဆင် မပြေ။

ပြီးတော့ သူ့မှာ အားနည်းချက်တစ်ခုရှိသည် ။ မိတ်ကပ်ကို လှလှပပဖြစ်အောင် မလိမ်းခြယ် တတ်ပါ။ မျက်နှာနှင့်မိတ်ကပ် အသား မကျပဲ မိတ်ကပ်သက်သက် မျက်နှာသက်သက်ဖြစ်ကာ သူများ တွေလို ဖွေးဖွေးဥဥ တောက်တောက်ပပလေး ဘယ်တော့မှ မဖြစ်တတ်ပေ။

သူကြိုးစားကြည့်သေးသည် ။ နောက်တော့ တဖြည်းဖြည်း လက်
လျှော့လာရ၏။ သူမမှ မလိမ်းတတ်ပဲ။ ခေါင်းရှုပ်ခံပြီး ကြိုးစားမနေ
တော့ပေ။ ဟိုနားဒီနားဆို သနပ်ခါးလောက်ပဲ ရိုက်လိုက် ၏။ မဖြစ်မနေ
မှ သာ မိတ်ကပ်ကို လိမ်းသည် ။ မျက်နှာပေါ် မိတ်ကပ်တင်တာနှင့် စေး
ကပ်ကပ်ကြီး ဖြစ်ကာ နေရတာ သက်သောင့်သက်သာမရှိ၊ အိုက်စပ်ပူ
လောင်ပြီး မနေတတ်ပေ။

သူ့လိုသာဆို မိတ်ကပ်ကုမ္ပဏီတွေ သည် လောက် တွင် ကျယ်လာမ
ည်မထင်၊ စနစ်တကျ မိတ်ကပ်လိမ်းခြယ်တတ်ဖို့ သူ သင်တန်းတက်မှ ပဲ
ဖြစ်လိမ့်မည်။

တူဝေးကို ရေနင့် ဆွတ်ကာ မိတ်ကပ်အဖြစ်သုံးနိုင် ကရင်ပတ်(ဖ်)ကို
ထူထူလေး လိမ်းလိုက် သည် ။ အောက်ခံအဖြစ် ဘာမှ လိမ်းမနေတော့
ပေ။ နှုတ်ခမ်းနီအသားရောင်ဖျော့ဖျော့လေးကို ဖူးဖူး
လေးဖြစ်အောင်ဆိုးသည် ။ နှုတ်ခမ်းနီမဆိုးထားလျှင် တစ်ခုခုလိုနေသ
လို ခံစားရသည် ။ မျက်နှာကို သာ ဘာမှ မလိမ်းဘဲနေချင်နေမည်။ နှုတ်
ခမ်းနီပါးပါးကတော့ ဆိုးလိုက်ရမှ နှုတ်ခမ်းမှာ နှုတ်ခမ်းနီ မရှိလျှင် မ
နေတတ်အောင်ပါပဲ။

သည် နေ့ဝတ်မည့် နက်ပြာဂါဝန်ရှည်ကို ကောက်ယူပြီး ရေမွှေးဆွ
တ်သည် ။ ရေမချိုးခင် ကတည်းက ဆွတ်ထားရမှာ ကို မေ့သွားခဲ့သည် ။
စိတ်တွေလောပြီး မေ့နေခဲ့တာ။

ထွက်ခါနီး အားလုံးပြီးမှ ရေမွှေးဆွတ်လျှင် ရေမွှေးနံ့က ပြင်းပြီး စူးရှ
နေတတ်သည် ။ ကြိုဆွတ်ထားမှ သာ ရေမွှေးနံ့ငြိမ်ပြီး သင်းပျံ့ပျံ့နှင့် မွန်
ထူလောက်အောင် မပြင်းရှတော့ပေ။

သူမ အဝတ်စားလဲနေတုန်းမှာ ပဲ ဖေဖေကားဟွန်းတီးသံကို ကြားရ

သည်။ ဖေဖေပြန် လာပြီ ထင်ပါရဲ့။

"ကြီးသူဇာရေ ... ကြီးသူဇာ"

"ဟင် ... လာပြီ သမီးလေး"

"ဖေဖေ လာပြီ ထင်တယ်။ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ပါဦး"

"အေးပါကွယ်။ တံခါးဘဲလ်တီးရင် ဖွင့်ပါမယ်"

"ကြီးသူဇာ မကြားဖူးလားလို့ ပါ"

"ဘဲလ်တီးရင် ကြားမှာ ပေါ့"

ကြီးသူဇာက အခန်းထဲက လှည့်ထွက်ဖို့ ပြင်သည်။

"လာပါဦး ကြီးသူဇာရယ် ... သမီးကို ဒါတွေ သိမ်းပေးပါဦး"

မျက်နှာသုတ်ပဝါရော ချွတ်ထားသောအင်္ကျီရော ရေမွှေးပုလင်းလည်း ခုတင်ပေါ်ရောက်နေ သည်။

ရေမွှေးဘူးလေးကို ကောက်ယူပြီး မှန်တင်ခုံပေါ်ထားပေးရင်းက ကြီးသူဇာတစ်ယောက် တည်း ရေရွတ်နေသည်။

"မီးဖိုပေါ် နွားနို့အိုး ကျိုထားတာ။ ဝေတော့မလားပဲ။"

"ကြီးသူဇာကလည်း ရှုပ်နေတာပဲ။ မီး ခဏလေးခေါ်တာတောင် မအားဘူး ... ဘာမှန်း မသိဘူး"

သူ မကျေနပ်စွာရေရွတ်မိသည်။

"အေးပါကွယ် ... မီးဖိုသွားပိတ်ပါဦး ပြန်လာခဲ့မယ်"

ထိုအချိန်မှာ ပဲ တံခါးဘဲလ်သံက မြည်လာခဲ့သည်။

"ဟော ... ဟော ... ကြားပြီလား"

ကြီးသူဇာက တံခါးဆီ ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်သွားသည်။ ။

အဝတ်စားလဲပြီးပြီမို့ လိပ်ပြီးခေါက်ပြီး တင်ထားသောဆံပင်တွေကို ကျားလက်သည်းညှပ် ဆွဲဖြုတ်ကာ ဖြန့်ချလိုက်၏။

"ဟင် ... လိမ်တွန့်နေတာပဲ"

သူမဆံပင်တွေက နွယ်ချင်သည်။ ။ စင်းစင်းဖြောင့်ဖြောင့်မရှိ။ ဆံပင်တွေ လျှော်ထားပြီးချိန် ခဏလောက်သာ စင်းနေပြီး တစ်ရက်လောက်ဆို ပြန်နွယ်သွားရော။

ဖေဖေလာခေါ်တော့မှာ မို့ ဆံပင်တွေလျှော်ဖို့ အချိန်မရလိုက်တာ နွယ်ချင်သော ဆံပင်တွေကို ဘယ်လိုလုပ်ရပါ။

မှန်တင်ခုံပေါ်က ဆန်ခါထဲမှာ ဖဲကြိုးအပြာလေးယူကာ ခပ်မြင့်မြင့်စီးထားလိုက်တာ အကောင်းဆုံးပါပဲ။

"သမီး ... ဘေဘီ ... ပြီးပြီလား"

ဖေဖေ အသံဩဩလွင်လွင်ကို အခန်းဝမှ ကြားရတာမို့ မှန်တင်ခုံမှထကာ အခန်းဝထိ လျှောက်သွားလိုက်သည်။ ။

"ဖေဖေ ... ရေချိုးမှာ လား အဝတ်အစားထုတ်ထားပြီးသားနော်၊ မွေ့ရာပေါ်မှာ " ကြီးသူဇာ က ... သံပုရာရည်ကို ယူ လာပြီး ဖေဖေကိုပေးသည်။ ။ သူမအခန်းထဲဝင်ကာ ရှုပ်ပွနေသမျှ ရှင်းပေး၏။

"ရေမချိုးတော့ပါဘူး"

"အင်္ကျီလဲလိုက်ဦး"

ထပ်သတိပေးမှ ပဲ ဖေဖေက သူ့အခန်းဘက် လျှောက်သွားသည်။ ။ သူမက ဖိနပ်စင်လေးရှေ့ လျှောက် လာပြီး နက်ပြာကြိုးသိုင်းအမြင့်

လေးကို ဆွဲယူပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်ချသည်။ ။

ပိုက်ဆံအိတ်ယူဖို့ ကျန်သေးသည်။ ။ ဖြူဖြူပျော့ပျော့ကြိုးအရှည်နှင့် ပိုက်ဆံအိတ်ကို ထုတ်ယူခဲ့ ၏။

ကဲ ... ဖေဖေလာတော့ အဆင်သင့်ပါဘဲ။

ဧည့်ခန်းကို ထွက် လာပြီး မှန်စားပွဲပေါ်မှာ ပိုက်ဆံအိတ် ရှုံ့သားဖြူလေးကို တင်ထားသည်။ ။

"ကြီးသူဇာရေ ... မိုးရွာရင် ပြတင်းပေါက်တွေ ပိတ်ဦးနော်"

ဟု လူကြီးမလေးလုပ်ကာ မှာ ရသည်။ ။

ဖေဖေရယ်၊ သူမရယ် နှစ်ဦးတည်းရှိတာကြောင့် သူမကပဲ အိမ်မှာ လူကြီးမကြီး ဖြစ်နေရ သည်။ ။

ကြီးသူဇာက လှုပ်လှုပ်လှုပ်လှုပ်နှင့် အင်မတန်နွေးသည် ။ အေးလည်း အေးသည်။ ။ သူမ ညွှန်ကြားမှ သတိပေးမှ တိုက်တွန်းမှ ပဲ သတိရတတ်သူပါ။

"ဪ ... ကြီးသူဇာ ..."

တစ်ခုခုကို သတိရသလို သူမခေါ်သည်။ ။

"ရွန်း လာလိမ့်မယ်။ ရွန်းဆို တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်နော်"

"သမီး သူငယ်ချင်းလေးလား"

"ဟုတ်တယ်"

"အင်း ... စောင့်ခိုင်းထားရမလား"

"ရွန်းက ဒီည ဒီမှာ အိပ်မှာ ကြီးသူဇာရဲ့ "

"ဪ ... ဟုတ်လား"

"သူ ဗိုက်ဆာရင် တစ်ခုခု ကျွေးထားလိုက်ပါဦး"

"စိတ်ချပါ သမီးရယ်၊ ကျွေးထားမှာ ပေါ့"

သူမက ခုမှ စိတ်အေးသွားသလို ဆိုဖာမှာ ထိုင်ချသည် ။

ဖေဖေ ထွက်လာမှာ ကို စောင့်နေရုံပါပဲ။

ရွန်းကတော့ တစ်ယောက်တည်း ပျင်းနေမလားမသိ။ သူ့ကို ပွစိပွစိ အပြစ်တင် ရေရွတ်နေမှာ သေချာသည် ။

ကြီးသူဇာနှင့် စကားပြောပြီး သူရောက်လာမှာ ကို မျှော်နေတော့မှာ ပဲ။

သူသာ ဖေဖေနှင့် ဒင်နာသွားစရာရှိလျှင် ရွန်းလာမှာ မဟုတ်ပေ။ မလာမှာ စိုးတာကြောင့် သူမ ကလည်း ကြိုမပြောထားခဲ့တာ။ ရွန်းလာအိပ်လျှင် အရမ်းပျော်သည် ။ ရွန်းပြန်သွားလျှင် သူ ပျင်းသွေ့ ကျန်ရစ်၏။ အဖော်မရှိသော သူ့အတွက် ရွန်းက အင်မတန်လိုအပ်သည် ။

"ကြီးသူဇာရေ ... သူ့ကို ပေးမပြန်နဲ့ နော်။ မီး ခုပြန်လာမယ်လို့ ပြောထားပေး၊ မကြာဘူးလို့ ။ ကြာမယ်ထင်ပြီး ပြန်သွားဦးမှာ "

"အင်း ... စိတ်ချ။ စောင့်ခိုင်းထားမယ်"

ဖေဖေက အရမ်းမြန်သည် ။ ချက်ချင်းပဲ ပြန်ထွက်လာသည် ။

"ပြီးပြီလား ဖေဖေ"

"အင်း ... လာလေ သမီး"

ဖေဖေက ကြီးသူဇာကို အိမ်တံခါး သေချာပိတ်ဖို့ မှာ သည် ။

"ကြီးသူဇာ ... နားစွင့်ထားဦး ... ရွန်းလာတာ မသိဘဲ ဖြစ်နေမယ်။
နောက်ဖေးမှာ ဆို မကြားဘူး"

သူက စိတ်မချနိုင်စွာ ထပ်မှာ သည် ။ ဖေဖေနှင့် ပါလာရပေမယ့်
ရွန်းများ ရောက် လာပြီး ပြန်သွားမလားဟု တထင့်ထင့် တွေးနေမိလေ
သည် ။
